

Afventer forsiden

Ronan Farrow
Catch and Kill
453 sider
Klim

Fremragende skrevet, som true crime nærmest, hvad temaet jo også er, og med en sans for sprog og detaljer, så man må frydes.

Bogen er et bevis på, at virkeligheden KAN overgå fantasien, og at er man en dygtig forfatter, så kan man fortælle en historie om en historie, og hvordan den på en masse måder bliver forsøgt forpurret med trusler, penge, overvågning og tidligere Mossad-agenter. Sagde nogen Watergate? Tæt på i hvert fald. Bortset fra, at opdageren får meget lidt opbakning, ja reelt slet ingen, fra sin arbejdsgiver, det amerikanske NBC.

Nu er Roman Farrow så også heldig, at han har sin egen person at kunne sætte i spil og bruger da også i et vist omfang nogle teknikker i bogen, som lader læseren tilbage med en eller anden udefinerbar følelse af, at det er da også for galt, eller nej, hvor er penge et forfærdeligt magtmiddel osv. osv., kan en arbejdsplads virkelig tillade sig at ligge under for massivt pres fra pengemænd og Weinstein himself.

På den måde scorer forfatteren naturligvis point.

Ronan Farrow fejlciterer et sted i begyndelsen af bogen af en eller anden tilsyneladende, håber vi da, gigastor tanketorsk det verdensberømte Trump-citat, *Grab them by the pussy*, der bliver til

men

by the pussy.

Sådan noget skæmmer bogen, og man får en umiddelbar og lidt mere skeptisk indstilling til bogen. Når en forfatter kan gå så galt i byen omkring et yderst berømt citat, hvad er der så ellers at komme efter.

Det er underholdende og meget sigende og så alligevel ikke overraskende læsning, når vi efter sidste side sidder tilbage med klar vished om, hvordan man i den amerikanske underholdningsindustri med alle midler forsøger at skjule ubehagelige sandheder og tegne billeder af sandhedssøgere som upålidelige og uligevægtige.

Det er mange steder i bogen ubehageligt at være vidne til, og det er det, der tænder følelserne, og det, der gør bogen god.

Spøjt, og igen ikke overraskende, er det også at læse, at selveste Hillary Clinton trækker sig fra et interview med Farrow, efter at hun er blevet noget bekymret over hans undersøgelser omkring Harvey Weinstein, der jo i stor stil var med til at spytte i kassen hos demokraterne.

Forfatteren har da også modtaget Pulitzerprisen for sin dækning af de historier, der førte til Harvey Weinsteins fald.

Farrow skriver godt og har det åbenlyse mod, der skal til for at beskrive en branche, hvor hævnen kan være sød for folk, der har penge, magt og midler.

Bogen er som sagt velfortalt og meget detaljeret. Sprogligt kunne vi godt have undværet de florumvundne og svulstige og for historien helt unødvendige, ganske vist begrænsede, fakta som *inde bag det ene kunne jeg se en smal strimmel af en balletsal. En trikotklædt ryg strakte sig ind og ud af billedet. Eller det var først på aftenen, og skyggerne var begyndt at blive lange.*

Som sagt er sådanne poetiske vendinger kun brugt lejlighedsvis, men vi synes ikke, de er nødvendige i sådan en bog her, der har et helt andet budskab end skønlitterære betragtninger.

For sjovs skyld har vi på nettet erfaret, at mindst 90 procent af omtaler og anmeldelser af bogen her, de er skrevet af kvinder. Måske ikke så underligt, bogens emne taget i betragtning. En smule ærgerligt måske, idet bogen jo så næsten glider ned i en em af forargelse, mens man glemmer de kritikpunkter, der trods alt også er ved bogen. Det er småting, men de er der.

Og slutteligt kan vi så konstatere, at bogen er enormt læseværdig som sandhedsvidne på, hvordan samspejlet mellem medier, bange redaktører, aggressive filmproducenter og deres assistenter arbejder som små myrer flittigt på at beskytte sig selv og hinanden mod en udefrakommende fjende, i dette tilfælde en tilpas vedholdende journalist.